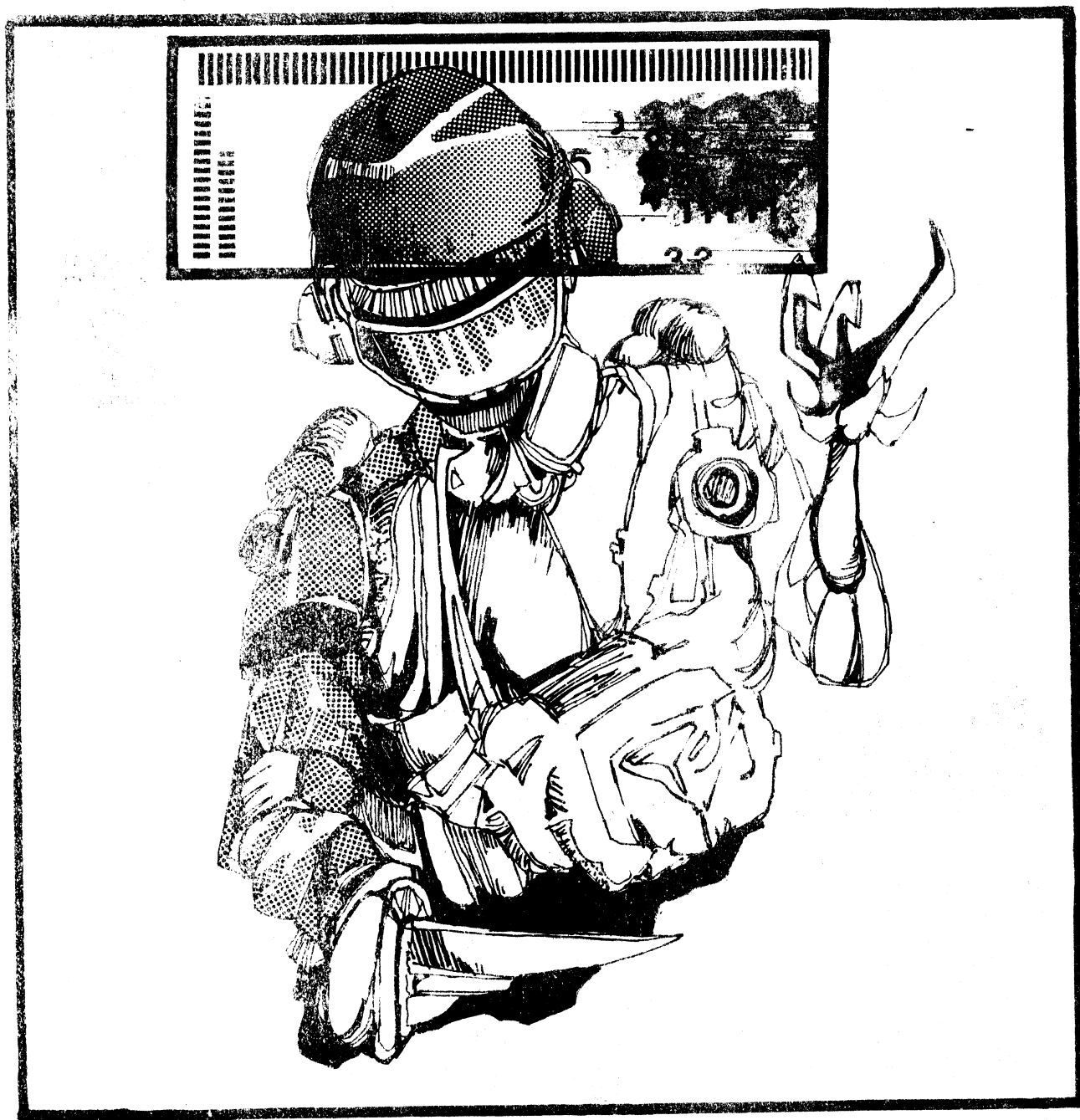

SPEKTRAS

No: 5

SPEKTRA SF (f d ID EST) nummer 1, -82.
Medlemstidning för Skandinavisk Förening
för Science Fiction - SFSF. Brev, beundrar-
post, förslag eller allversamma kommentarer
Avbl som klagomål bör sändas till före-
ningens adress Box 3273, 103 65 Stockholm.

Brev i form av bidrag, kländer el dyl angä-
ende medlemstidningen bör sändas direkt till
SPEKTRA SF:s Redaktör: Lars-Arne Karlsson,
Ekås Gällared, 310 60 Ullared. Tel: 0346/340 57.

Som medarbetare och bidragsgivare märks
Lars-Olov Strandberg, Michael Svensson,
Kaj Harju, Ahrvid Engholm, Holger Eliasson,
Sven-Ake Jensen, Gert Wolgast och säkert
några till.

Illustratörer är Henry Linder (omslaget),
Leif Carlsson, Nicolas Krizan. Logon är
skapad av Thomas Andersson.

Ett stort tack för hjälpen vid förra
utgåvningen; Arne Håll, Michael Svensson,
Ahrvid Engholm, Gregory Quanz och Kaj Harju :

Copyright SFSF samt skribenterna. Detta
nummer trycks förmodligen av SFSF:s egen
offsetpress, möjligen någon sida på Kaj
Harjus stencilapparat Palmer Eldritch i
lokalerna på Tyskbagargatan 3.

SFSF:s Medlemsavgift är 30 kronor per år,
och betales in på postgiro 40 79 03 - 4.

En BROTTSS-produktion 1982.

ORD

Ja, kära läsare och SFSF-medlem :

Välkommen till ett nytt och förhoppningsvis
fräscht nummer utav SPEKTRA SF. Allting väx-
lar, ett nytt år har hälsats välkommet, en
ny SPEKTRA-redaktör är det som precis har
tagit sig arbetet an att rycka upp en medlems-
tidning som ju egentligen borde ha mer att
ge än vad som erbjudits under -81, och det
nya namnet (som redan förra numret presenterade) på föreningens tidning är valt med
den omsorgen att framtiden skall bjuda på
ett brett spektrum vad det gäller innehåll.
Som redaktör skulle jag vilja be er läsare
att tänka över vad ni helst vill läsa i en
medlemstidning av detta slaget, och sända
förslag på kompletteringar. En sak som till
nästa nummer kommer att finnas med blir en
nyhetsavdelning om utländska (engelskt &
amerikanskt) SF- och Fantasyhändelser
(dvs när LOCUS kommer...), samtidigt som
en fullständigare Fandomspalt söker en
duglig sammanställare.

En brevspalt kommer det an på er läsare om
den skall bli verklighet. Fråga vad ni vill
om föreningen, svar skall försöka grävas
fram.

Vad kan då detta nummer bjuda på ? Jo, ef-
tersom det har hänt ett 1981 års årsmöte

hölls den 28:e december kommer en grundlig
rapport om vad som diskuterades där. Bland
annat Kaj Harjus Verksamhetsförslag för -82
(som dessutom i korta drag redogörs för i
detta nummer). Sedan har Nyårsfestrappor
från tre håll uti vårt avlånga land inström-
mat till redaktionen, givandes smakprov på
hur stämningen var bland Sverifandoms fans
inför det nya året.

Bokrecensioner är ett stående inslag i
SPEKTRA, kom gärna med egna recensioner på
den bok Ni fann definitivt duglig.

Och, fastän SFSF:s styrelse inte har änd-
rats speciellt mycket sedan förra årets,
har red. sammanställt en avdelning där sty-
relsemedlemmarna själva får berätta Sitt
Livs Novell (tyvärr saknas sådana från två
av styrelsemedlemmarna, men då får de desto
längre tid att skriva ut deras berättelse
tills nästa nummer). Sedan, för den knäpige
finns ett SF-korsord, några tips för den
intresserade, och slutligen troligtvis
några tillägg från vår Ordförande.

Så, jag får önska er medlemmar trevlig
läsning, och en god fortsättning på det
nya året :

Ekås 820116

Lars-Arne Karlsson

Happy New Year!

HUR DET NYA ÅRET FIRADES PÅ VALDA STÄLLEN I SVERIFANDOM

ANTIPODEN:s Nyårsfest, Billesholm
Rapportör: Sven Åke Jensen

En skissartad resumé av ANTIPODEN:s
Nyårsafton:

Bheer och Blogg strömmade till alla i precis lagom mängder. Där var vi alla. Vi som kan det här med Science Fiction, vill säga. (Dock inte John-Henri av någon anledning...) Kvällen förflöt under mycken stöj och gemman. Inspirationen och oneshoten flödade rikare än nektar i paradiset (och var minst lika tillfredsställande). Samtliga stencilapparatörer gick glödande heta och spottade ibland fram ark som ingen hade skrivit original till. Många besynnerliga och personliga meddelanden från när och fjärran nådde oss på så vis.

Bl.a. önskade Anders bellis "God fortsättning till Sverifandoms enda riktiga SF-klubb. Jag kommer snart att flytta till Bellviksholm, världens navel. BLOGG kommer Mycket Snart Nu..."

Och Sam J Lundwall: "Hejsan, kommer just från New York, men tänkte sända en hälsning till alla trevliga små fans i världen. Finns det några snälla små fans här, höhöhö. Och hälsa den fulle svensken att jag bjuder på en öl. En JULÖL. Höhöhö."

Här höll mimeon att bryta samman i våldsamma skrattparoxysmer. Men ett yxslag i veven satte stopp för vansinnigheten.

Här skulle jag kunna fortsätta att botanisera bland alla glada meddelanden som strömmade in. Men till sist när den magiska timmen före kl. 0.00 och 24.00, slutet och början, fullbordan. Och då, när alla mimeos var tyska, hördes ett sakta surr från Ghuds Rex Rotaru D 280. Ett ensamt ark spottades ut från maskinens ölbemängda innanmäte. Jag läste sakta och andäktigt upp meddelandet:
KOM UT OCH SE UPP. ...

R.

Och vi förstod genast vad seken gällde. Vi hoppade ut och ställde oss i det stygiska mörkret. Ett tjockt molntäcke dölde himlen. Men några sekunder innan midnatt drevs molnen isär av kraftiga vindar, och genom klyftan i molnen såg vi en stjärnhimmel så full av stjärnor att till och med en belyst tuba inte skulle ha hjälpt. Trots den arktiska kylan frös vi inte: Vår förhoppning höll oss varma.

Och då, på slaget tolv: En glimmande raket för med en nys avskuten gevärskulas hastighet över himlen. Ett dån som av Zapgunbrigadens angrepp hördes strax efteråt. Vi log och dansade, och människorna runt omkring skakade på sina huvuden och ringde polisen, så vi gick in.

Men vi var lyckliga, för Roscoe hade själv

visat sig för oss, och vi visste nu allt. Till och med vem som en gång i tiden gjorde Mr. Spock!

Så reste sig sällskapet, höjde varsin ölburk, och sade unisont:

DET FINNS MYCKET ...

Därpå tömde vi burkarna, kastade dessa genom fönstret (till mycket förtret för Mondän), och lade oss att sova.

Och det var i korta drag ANTIPODEN:s Nyårsfest. Och shannt fannisk var den, samt witter värre!

Sven-Åke Jensen.

((Inget ont tänkt om Sven-Åke - som skall ha stort tack för denna rapport - men kanhända finner ni läsare innehållet såsom varande aningen kryptiskt här och var. Så, ett förtydligande kan sitta fint. Inom Fanzinefandom finns en rejäl mängd (jag måste nog säga) "innetermer", och i denna rapport använde Sven-Åke en mängd sådana. Bheer och blogg är öl o vin, en mimeo är engelska för en stencilapparat, ett oneshot är ett fåsidigt fanzine gjort i stundens inspiration och oftast väldigt dåligt, Roscoe är en fannisk gud, Mondän den stackars oupplysta allmänheten, och witter är ett superlativ som kort och gott väl beskriver hur rolig ANTIPODEN:s Nyårsfest var. Trots allt, dessa "innetord" är bara till för att vara skämtsamma, inget som egentligen bör avskräcka. Red.))

Nyårsfesten i Göteborg, en fest i kombination med tre personers inflyttning till en smacker trea vid Svangatan 9 C.

Rapportör: Lars-Arne Karlsson

Att förlägga en inflyttningsfest till Nyårsafton (eller tvärtom) kan tyckas vara att te sig vatten över huvudet. Men detta tyckte inte de tre oförskräckta fansen Erik Andersson (tidigare Alingsås) och Martin Kristenson resp. David Nessle (båda Ex-Salaite), utan lät lockropen gå ut om att alla var välkomna att bevista denna kombinationsfest. Och, det var en rejäl mängd som vågade anta utmaningen och närma sig denna gata, jag själv inräknad. Ett våldsamt sammanströmmande av fans utspelade sig vid Göteborgs station, där folk anlände från alla de håll. Som hedersgästen Dan Öhman från Övre Kalix (vilken biljett ihopskramlats av oss sydlänningsfans), den äkta skåningen Jan-Erik Zandersson, tre glada tjejer från Nyköping, likaså tre pers. från Sala, två från Floda, tre från Borås, fyra från Alingsås, och en rejäl packe "in-

födda" Göteborgare - bjudna som objudna.

Nyårsaftonens eftermiddag var i stort sett en gemensam husesyn hos idel nyss-till-Götet-inflyttade-fans, då i tur och ordning Chris Schander, Kenneth Larsson och Maths "dr Bruce Banner" Claesson finge se sina respektive lägenhetens golv täckta av fula fötter med tillhörande överdel. Inte förrän åttatiden på kvällen behagade detta sällskap, som bestod av ungefär halva gästgästskapet, spårsvägs sig bort till de tre långhåriga festvärdarnas enkelt omöblerade tjäll.

Muntra muntligheter och mysig musik startade upp festkänslorna i oss alla, och ju närmare det led till midnatt steg också förväntans volym. Risgrynsgröt inmundigades (med eller utan socker), folk syntes helt ha glömt bort ens tankar på nykterhetslöften men även vice versa då en man värd all heder, den ex-Värnamoige Glenn Petersen, då han sågs sitta fast vid sitt sedan innan jul gamla löfte om att vara saklig och sober i en månad. Så, tur var det att Bob Weber (alltså, REGNCONs canadensare från Alingsås) hade investerat i en bronto-flaska POMMAC så att även nyktert folk finge något att skåla in det nya året med. Vilket gjordes under våldsamma glädjeyttringar, häftiga omfamningar, närapå hysteriska av glädje över att det ynka året 1981 var till ända. Golvet i Davids rum hållbarhetstestades, liksom trions grannar. Och...golvet höll bäst.

Under småtimmarna begav sig fyra stycken till närmaste telefonautomat och ringde till StockholmsFandoms samlingsplats hemma hos Ahrvid Engholm. Ett våldsamt ryckigt samtal utspelades, men andemeningen gick ömsesidigt hem. Vi fyra förvänaades över deras apatiutbrott i kontrast till våran glädjetripp.

Och, inte var det då underligt att det kom några skumma typer som önskade stilla sina

knarkhungeriga tarmar (lungor?), något som fick värdrion att befara våldsamma repressallier då polisen väntades närsomhelst eftersom ryktet om tre långhåriga Freak Brothers inflyttande till staden redan hade lyckats spida sig så långt.

Nåväl, inget följde, utan en David Nessle i stundinspirationens esse lät sin tunga forma våldsamma ordkaskader som en tepper Lars-Erik Holmquist och sedermera även en fryntlig Erik Andersson gjorde sitt bästa att stänga med sina horn på. Stor show i köket, alltså, där de åhörande fick veta allt om hur Davids karriär i felförarkonsten utmynnade i hur kontakter med kanadensiska råvaruuppköpare knöts (?) och mycket mer.

Ja, för en annan mynnade festen ut i sitt slut på morgonen då färdan hemåt påbörjades. Men enligt utsago från Erik A. fortsatte efterdyningar ett par-tre dagar till - helt beroende på att folket helt snicka vägrade ta farväl av Svängatan 9 C, som ånyå har blivit en av Sverifandoms stora samlingspunkter (Ånyå? Jo, i denna lägenhet bodde för evigheter sedan de två glada Värnamoiterna Maths Claesson och Glenn Petersen!).

Och, som kronan på verket, STOCKHOLMSFANDOMS NYÅRSFEST hemma hos Ahrvid Engholm, Gröndal.

Rapportör: Den eminenta värden själv.

ETT NYTT ÅR, DET GAMLA LIK...

Det här är lite komplicerat att förklara.

Saken är den att jag utger ett nyhetsfanzine, FANYTT. Lars-Arne, liksom 35 andra, vägrade av en händelse besöka en nyårsfest som Göteborgsfandom anordnade - det var en händelse: (Sa jag inte det?). Jag närvarade tyvärr inte, men hade min egen nyårsfest istället (som är min etta, Futurianska Ambassaden, ettornas etta). Så jag bad Lars-Arne skriva en rapport från "sin" fest åt FANYTT, och då tyckte han att jag skulle skriva en från min: åt SPEKTRA.

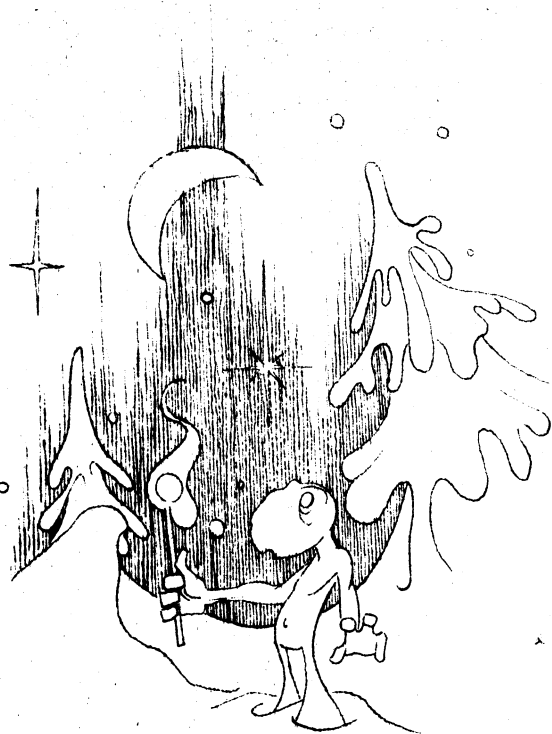
De senaste åren har jag nog studerat StockholmsFandoms strömningar: apati. I Stockholm dyrkar vi apatin, vi är levnadskonstnärer som insett att apatin och endast apatin är livets högata. Sålunda förkunnade jag att festen skulle gå i apatins tecken. Jag blev inte besviken.

Festen utannonserades till 150 FANYTT-läsare. Dagen innan ringde jag runt till alla jag kände (den ena var upptagen och den andra var inte hemma). Denna allmänna varning fick eftertröskad effekt, alla utom åtta stycken valde att spendera sin nyårsafton på något förnuftigare sätt. Jag jublade, tillsammans med Mike Tenhovaara, Holger Eliasson, Kaj Harju, Leif Carlsson, Marcel Querfood, Hans Bruggener och Anders Carlsson.

Nåja, de som kom (ovanstående) fick uppleva mycket. Det första vi gjorde var att dricka slut folkölet, är det apatifest så är det - och hade systemet stängt när jag skulle handla så hade det. Därefter såg vi DEN FANTASTISKA RESAN på TV - svartvit TV. När klockan var 12 gick vi ut för att besöka årets ovanligt misslyckade nyårsfyrverkerier - vi frös och njöt. När vi kom tillbaka ringde Mia von Matérin (Club Cosmos'ordförande) och önskade Gott Nytt År, jag befordrade samma naiva önskan tillbaka. Därefter ringde Lars-Arne med flera från deras nyårsfest, alltmedan enkronorna försvann mot de sälla myntkastens jaktmarker.

Sedan återupplivade vi StockholmsFandom. Den levde flera timmar.

Vi beslutade att påbörja Project Stockholms Fandehagliga. Från och med 1 januari skulle ett fanzine dagligen utkomma i Stockholm, redaktörskapet skulle cirkulera bland oss som

var där på apatifesten. Vi skrev ett nummer och (må Gud förlåta oss) tryckte det. Om fler nummer utkommit sen dess vet jag inte, men tanken var i varje fall god. Ifall någon erhåller fler nummer lär han märka det, men kan inte undgå att märka när ens mage vänds ut och in och hotar att sprängas på det trevliga sätt som är karaktäristiskt vid genomläsandet av ett äkta uruselt crudzine ((crud=skrÄp.Red)). Därefter satt vi hela natten och lade fram den ena fantastiska planen efter den andra om ved Project Stockholms Faandhagliga skulle ägna sig åt. FETT skulle det bland annat handla om, och om ATT ATA - sådana var våra dystra begär denna pissiga nyårsnatt, ty jag hade inte så gott om mat hemma. Vi skrattade gott åt alla ordvitsar på FETT vi konstruerade: "Att tänka fritt är stort, att tänka fett är större.", "Fett är säkert...", "FN:s deklaration om de mänskliga fettligheterna." Och så vidare. Vi skulle trycka flera tusen exemplar och dela ut på tunnelbanan.

Av någon anledning misstänker jag att StockholmsFandom inte kommer att lyckas så bra med att värva nya proselyter.

På morgonen gick alla hem. Apatin hade segrat.

Så fullkomligt intressant var nu inte denna nyårsfest, eller hur? Intressantare är då några allmänna reflexioner man kan göra.

Vi står nu inför ett nytt år. Man kan bara se fram mot det med bÅvan, det kommer säkert att bli lika eländigt som det gamla. I varje fall om man har turen att bo i Stockholm.

Men det går att göra något åt det. Du kan.

Jag tror att apatin i StockholmsFandom kommer från de väldigt sporadiska kontakterna vi har. När vi håller SF-klubbmötet här i stan kan vi vara glada om ett halvdussin dyker upp, vanligtvis är det dessutom samma halvdussin. SFSF:s möten är härvidlag långt ifrån något undantag. Det skulle bli mycket roligare för oss alla om fler kunde komma på mötena. Och vet du vem det är vi längtar mest efter? Sam J Lundwall? Jodå, förvissat. Anders Palm? Jobevars, han är trevlig. Men det finns någon vi längtar ännu mer efter, någon som är viktigare än alla andra: DU. Du, du, du. Det är dig vi vill ha, dig. För du är världens trevligaste människa, och vi kan helt enkelt inte klara oss utan dig. Jag svär.

Men i och för sig förstår jag dig. Tänk till exempel på min nyårsfest, flera hundra människor visste om den. Samtliga satt hemma och tänkte: "Ska jag gå dit? Lilla jag? Men alla andra kommer säkert, jag behövs inte. Och förresten blir det nog bara tråkigt." Felet är bara att alla tänker så, och då kommer ingen. Och om något möte blivit tråkigt är det bara just det här det beror på: Du kom inte.

Det hela tyvärr som en ond cirkel: På kommer till Stockholms SF-klubbmötet eftersom de är så tråkiga, anledningen till att de är så tråkiga är att så få kommer, och när så få kommer blir mötena ännu tråkigare vilket gör att ännu färre kommer till nästa... och så vidare. Jag tror att många är lite rädda för det här med "fandom". Man tror det är en "innepryl" som man själv inte kan ha något med att göra. Jag såg ett brev SFSF fått: "Ber om utträde ur föreningen. Det här innesnacket verkar konstigt ("fandom", "fanzine" etc)." I ett fanzine jag en gång utgav (FANARKISTISK SKRIVELSE nr 6) kunde jag konstatera att fandom är de SF-intresserades umgängesform, mer "innepryl" än så är det inte. Syftet med fandom är bara att ha det kul och umgås, allt som verkar "innepryl" med fandom är en illusion utåt som ganska snabbt blir helt betydelselös.

Att läsa ett fanzine är förstås fortfarande lite konstigt. Att gå på ett klubbmöte är en betydligt mildare form av kontakt med fandom. I ett fanzine får man en föreställning om utgivaren som knasig, men träffar man honom på ett möte märker man ett det är en helt normal, ofta trevlig människa. Man blir inte mobbad för att man inte vet vem Roscoe är eller hur

man hanterar en stensillapparat. Denne knasige innemänniska visar sig vara en förlågen ungdom som du helt lugnt kan prata med om vad som helst, science-fiction om du så vill. Jag vet själv hur det är. Jag var själv en gång en ung SFSF-medlem som gick på mitt första möte. Jag ångrar inte att jag gick på fler.

Om man bara kan få mötesaktivitet att börja rulla, fortsätter den av sig själv utan motstånd. Club Cosmos i Göteborg har möten i egna lokaler varje tisdagskväll. Man sysslar inte med något speciellt, bara umgås. Mia behöver inte tjata på sina medlemmar att komma på mötena, de har vant sig vid att komma och strömmar dit i mängder. Ett normalt Club Cosmos-möte har 25 deltagare, en Club Cosmos-programkväll kan ha 30-40. Betänk nu att SFSF har mer än dubbelt så många medlemmar som Club Cosmos, om bara viljan fanns är förutsättningarna goda för mötesaktivitet i StockholmsFandom. Men det är din vilja det gäller. Det är du som måste komma till de möten som utlyses. Dina skäl för att inte komma på mötena är enfaldigt lara. Bortförklaringar har vi nog av, SFSF:s möten hålls centralt, vardagskvällar (normalt) - det borde passa de flesta. Ville man verkligen att du inte skulle komma på mötena, skulle man förlagt dem till söndagsmornar klockan 06.30 i Huddinge träskmarker. Kommer inte du, kommer ingen!

Jag längtar efter att få se dig. Och det är inte så komplicerat att förklara. Det har jag just gjort.

-- Ahrvid Engholm

KLUBBMÖTEN

(Som Ahrvid vid sidan påpekade vore lämpligt att fortsätta hans mötesartikel med.)

SFSF 18 februari. Hartwickska Huset, St Paulsgatan 190 (bildvisning från Världskongressen HEICON - 70)
11 mars. Dechargemöte och film: City under the sea, filmatisering av E A Poe's roman med samma namn. Klockan 19.00 börjar dessa två programkvällar.

4 april. Föredrag samt allmänt. Tid 15.00.

Hör av med Lars-Olov Strandberg 08/37 80 67 eller Kaj Harju 08/52 70 88 ifall ni är tveksam om var Hartwickska Huset ligger.
OBS: HUSETS ÄR I NORRISKA GATAN NÄRME.

SIGMA T C

7 februari. Årsmöte. Villa Kaprifol, Flakstrå, kl. 15.00.

(För övrig information, hör med: George Björk, tel 08/717 95 98.)

FUTURA

15 februari. Karlsbergsv. 32 A, Vasa Föreningsråd, sal F, kl 18.30.

15 mars. Vanlig tid och plats.

19 april. Vanlig tid och plats.

CLUB COSMOS

23 feb. Programkväll vid Majorsgatan 2 i Göteborg, kl. 19.00.

16 mars. Programkväll. Vanlig tid och plats

20 april. Som ovan

(För information, ring Mia von Matérn tel 031/41 50 31.)

ANTIPODEN 7 feb 15.00. Kort möte, sedan firande av ANTIPODENS 2-årsdag (3/2). Plats färjan, ring 042/737 05 för beakad.

ÅRSMÖTET -81

1981 års Årsmöte hölls i Hartwickska huset, söndagen den 28 december. Närvarande var: George Bobjörk, Kjell Bergström, Anders Carlsson (fr o m § 14), Leif Carlsson, Holger Eliasson, Ahrvid Engholm (fr o m § 9), John Hall, Kaj Harju, Hans Lundberg, Lars-Olov Strandberg.

Redaktören föredrar att redogöra för mötet paragrafvis, detta tack vare Lars-Olovs protokollkopior. Sålunda:

- § 1 Kaj Harju förklarade mötet öppnat.
- § 2 Mötet valde till
- Mötesordförande Kaj Harju
- Mötessekreterare Lars-Olov Strandberg
- Justeringsmän tillika rösträknare George Bobjörk och Hans Lundberg.
- § 3 Alla närvarande befanns vara röstberättigade. (Detta gällde även Anders Carlsson och Ahrvid Engholm som anlände senare under mötet.)
- § 4 Årsmötet befanns vara stadgeenligt utlyst.
- § 5 Den utsända föredragningslistan godkändes.
- § 6 Lars-Olov Strandberg, ordförande i Stiftelsen Alvar Appeltoffts Minnesfond, utdelade Alvar Appeltoffts Minnespris till David Nessle (tyvärr ej närvarande, varför diplom och stipendium sändes hem till honom).
- § 7 Till föreningens ordförande för 1982 valdes Kaj Harju.
- § 8 Till övriga styrelseledamöter för 1982 valdes George Bobjörk, Holger Eliasson, Lars-Arne Karlsson, Jan-Olov Segerström, Lars-Olov Strandberg och Michael Svensson.
- § 9 Val av ledamöter i SFSF:s Bokutskott för 1982. Årsmötet valde Arne Hall och Jörgen Forsberg. Val av den tredje ledamoten uppsköts till dechargemötet.
- § 10 Årsmötet valde till redaktion för Science Fiction Forum för 1982 Jan-Olov Segerström samt Kaj Harju med Michael Svensson. Till redaktör för Spektra SF för 1982 valdes Lars-Arne Karlsson.
- § 11 Till revisorer för 1982 valdes Ulf Bennetter och John Hall.
- § 12 Till valberedning för år 1982 valdes Kjell Bergström och Tomas Cronholm.
- § 13 Val av Hedersmedlem. Årsmötet beslöt att inte utse någon ny hedersmedlem.
- § 14 Val av styrelseledamöter i Stiftelsen Alvar Appeltoffts Minnesfond. Först konstaterades att Erik Andersson och Anders Bellis vid föregående Årsmöte valts för två år, 1981 - 1982, och att Kaj Harju automatiskt ingår i den nya styrelsen i egenskap av SFSF:s ordförande. Därefter valdes till ordinarie ledamöter: - på två år (1982 - 1983) Ahrvid Engholm och Lars-Olov Strandberg. - samt på 1 år (1982) Bertil Mårtensson och Roger Sjölander. Till suppleanter, alla på 1 år (1982): George Bobjörk, Leif Carlsson, Holger Eliasson och Mika Tenhovaara.
- § 15 Medlemsavgiften i SFSF för år 1982 fastställdes till oförändrat 30 kronor. I detta sammanhang gav Årsmötet styrelsen i uppdrag att undersöka om stadgarna kan ändras så att den som blir medlem under andra halvåret betalar reducerad medlemsavgift.
- § 16 Rapport. Kaj Harju rapporterade om sitt förslag till verksamhet för 1982 (se i det förra SPEKTRA-numret) och om planer på en SF-Kongress i Stockholm i november 1982, anordnad tillsammans med Futura och Sigma Terra Corps.
- § 17 Övriga frågor. Ahrvid Engholm meddelade att han skulle sända ett gåvopaket till den polska SF-ranen Richard Jasinski (nyligen presenterad i FANYTT). Pengar (sammanlagt 122 kronor) insamlades bland de närvarande.
- § 18 Kaj Harju förklarade mötet avslutat.

Vid protokollet:
Lars-Olov Strandberg

KÄNN DIN STYRELSE

...lika väl som ni äldre SF/SF-medlemmar känner igen denna rubrik ifrån FANACs period som medlemstidning...

Läs här hur de presenterar sig själva:

* KAJ HARJU *

"Med sympatier på vänsterkanten har jag vuxit upp, och tillägnat mitt liv bland ungdomliga myter, böcker, idrott, musik och vänner.

Nu på väg mot mitt tjuguaandra år jobbar jag som bibliotekskontorist, och har hela livet framför mig. Man kan höra mig muttra att det är bara förtio år kvar, men ändå hoppas jag hinna göra allt jag önskar göra innan tiden börjar ta ut sin rätt.

Involverade mig i Fandom under sommaren 1978, men har ett förflutet i genren sedan åttaårsåldern.

Drömmen i Fandom är att kunna göra något bättre än MENTAT 12 i fanzineväg. Samt att besöka Nya Zeeland."

* HOLGER ELIASSON *

"Namnet var Holger Eliasson, och jag är SF/SF:s informationssekreterare under 1982. På begäran (andras, åtminstone denna gång...) har jag det tvivelaktiga nöjet att berätta litet om mig själv och mitt SF-intresse för medlemmarna.

För det första har min verksamhet inom fandom, SF/SF och SF-rörelsen varit ganska kortfattad, tror jag mig kunna påstå med säkerhet ity att den bara sträcker sig tillbaka till hösten -79. För det andra är den egna personen inte heller så mycket att komma med när det gäller en spännande eller lång levnadshistoria; jag föddes för 17 år sedan i Sundsvall och flyttade 1968 till Tyresö, som är en på alla sätt intetsägande sovstad belägen cirka två mil från Stockholm.

Jag kom med i Fandom och SF/SF från en ganska långdragen period av sporadiskt SF-läsande på Tyresö Kommunbibliotek under de tidiga tonåren och det slutande sjuttio-talet. Riktig fart tog det dock först när jag gick i nionde årskursen och råkade få se ett exemplar av JVM i bibliotekets tidskriftsavdelning. Vad jag läst tidigare var dessvärre mest de "gamla vanliga" enklare SF-historierna av känt snitt, lite Heinlein, Asimov och så. Med all respekt för anhängarna av den "gamla vanliga" skolan vill jag faktiskt säga att JVM vidgade min litterära inriktning - på flera sätt. Där fanns nämligen också en liten annons för något slags amatör-SF-tidskrift kallat "Nyhetsfanzinet Vheckans Ävfentyr" vilken väckte mitt intresse. På vinst och förlust beslöt jag att börja prenumerera, och satte glatt och villigt in 20:- på en viss "Ahrvid Engholms" pg. I snabb följd började fanzinen droppa in genom brevlådan. Jag var vigd åt Fandom:

Våren -80 stod det några korta notiser om SF/SF:s möten på Observatoriekällaren i Stockholm, i VA, och jag beslöt mig för att gå på ett av dem. Den 18/3 tror jag visat det var,

detta historiska tillfälle. Två minuter, några korta ord med Anders Bellis och Ahrvid Engholm - sedan var jag övertalad till att ge ut mitt första fanzine: "Visions LC 39" hatte det, så heter det än idag. Sex nummer av mitt personliga fanzine har i skrivande stund utkommit, och fler är på väg: Och därifrån har det fortsatt, låt vara med ganska långa och krävande avbrott i form av Naturvetenskaplig linje på Skanstulls Gymnasium. Under 1981 blev jag invald som suppleant i SF/SF-styrelsen, och som sådan har jag satt mig in i det mesta som brukar pågå. För närvarande går jag i andra ring på gymnasiet, har just avslutat det sjätte numret på mitt fanzine, förbereder mig på att mönstra och planerar att ta körkort. Vad framtiden beträffar oroar jag mig inte så mycket för den - det har jag inte hunnit på flera år nu:

Slutligen skall det sägas att en av de positiva sakerna med SF-rörelsen är just detta. Vi i SF/SF:s styrelse försöker åtminstone av fulla hjärtan och svarta själar att spotta i nävarna, löva livet som det kommer och ta nya tag: Som ett sista tillägg önskas medlemmarna god samvaro och mycket Sense of Wonder under det kommande året."

* MICHAEL SVENSSON *

"Tjugo år gammal, har läst SF i halva mitt liv; skrivit noveller har jag väl gjort nästan lika länge. Fandom upptäckte jag 1978, och det ledde fram till att fanzinet Ziméria kom våren 1979. Med mig samt Michael och Öjvind Bernander som (samtidiga) redaktörer levde Ziméria fram till våren 1981, då nummer 7 kom ut. Kort kan väl sägas om Ziméria att det var ett av dessa överambitiösa Sercon-fanzines (seriöst/konstruktivt, med tonvikt på amatörnoveller och fackartiklar. Reds. anm.), och som jag idag är blandat stolt över och missbelåten med - men man lär sig av de miss-tag som görs.

SFSF kom jag mer direkt i kontakt med när jag hösten 1980 flyttade från födelseorten Västerås till Stockholm. På årsmötet samma år (som jag var oförsiktig nog att bevista) föstes jag in i styrelsen, och detta blir följaktligen mitt andra år i styrelsen. För 1982 är jag dessutom en av de tre SF-Forumredaktörerna.

För övrigt studerar jag till civilingenjör vid linjen för Elektroteknik, Kungliga Tekniska Högskolan, och är inne på andra året."

* LARS-ARNE KARLSSON *

"Att ha ett sådant alldagligt namn som Lars-Arne Karlsson har alltid fungerat som en källa till missförstånd. Ofta, inte alltid, har den föga önskade hjälpen att ha en broder med namnet Karl-Oöran givit många variationer, smakprov från Lars-Oöran till det oundvikliga Karl-Arne (plus helt ur luften tagna såsom -Ove, -Erik, Sven-, -Inge, o s v...). Men, att haka upp sig på en sådan här sak håller en ifrån ämnet, för det mesta.

Jag är alltså en nyss 20 år fylld (lova att inte bli chockade) jordbrukare som själv har fortsatt på den banan. Kan inte lägga fram någon exklusivare vidareutbildning än en (suck.) tvåårig Jordbrukslinje, och är antagligen den mest lämpade kandidaten till Lantfandoms nummer Ett. Trots att jag med detta har sagt mig vara en extremt jordnära person, kom jag tidigt i kontakt med SF-genren, och har sedan tvåårsåldern slitit på mina ögon under otaliga läs-nätter. En kille med matjord i fiskorna och visioner i skallen (lätt skönjbara genom

FANDOMSPALTEN

den lätta ögonskelning som får honom att se ut som en konstant dagdrömmare.).

Nåja. SFSF gjorde intrång i mitt liv vid årsskiftet -78/-79, ett halvår senare lyckades en viss Erik Andersson invalla mig i Fanzinerörelsen, och har sedan dess varit ständigt upptagen med att tillverka fanzines, skriva brev, och emellanåt försöka låsa en SF-bok eller två. Arbetsamt? Javisst! Stimulerande? Joménvisst! I vägen? Inte alls, men kanske ändå! Kontakten med Fandom har givit mig många glada stunder, och kommer säkert att presentera fler.

Och, i julis så lyckades Kaj Harju övertala mig att ta över redaktionskapet för SPEKTRA. Hur det går hoppas jag att ni medlemmar talar om för mig genom brev eller bidrag. Jag hoppas att min satsning skall bli ömsesidig.

För tillfället tillbringar jag min tid uti vårt svenska försvar, har från enkel kasernjägare befodratts till så kallad Kasernvakt. Detta innebär för mig mer ledighet från Halmstads regemente I 16, och får faktiskt tiden att gå fortare. Men, till den 23:e april är jag fortfarande fast."

Detta var alla smäktande livsberättelser red. infätt till SPEKTRA:s presstopp. Lars-Olov Strandberg (SFSF:s Grand Ol' Cashier) och Jan-Olov Segerström ombedes att inte dölja sina rätta identiteter för läsarna längre än till nästa nummer utav SPEKTRA!

TIPS är alltid trevliga att få, speciellt som när man själv kan ha nytta av dem. Nu vet red. inte säkert om följande kommer att dra bronnen åt er eller ej, men varför inte prova?

Det gäller avdelningen kvartersaffärer och källarhak, obakya som trivsamma, utbudet lika varierat som spettiderna är oregelbundna. Ut i Göteborg finner man en sådan kallad HB SWINDLE COMIX, adressen Kungälvsgatan 14, 416 90 Göteborg (mycket osäker på postnumret). Och från denna affär kan man utan att skämmas förvärva sig några nummer ur det senaste från Undergroundförlaget RIP OFF PRESS, serier som The Fabulous Furry Freak Brothers, Mr Natural, Wonder Wart-Hog, BoBo Bolinski och ett otal ännu mer okända serier av detta slag. Sedan finns även ett antal HEAVY METAL-nummer, ett ställ för A4-publikationer av fanzinesnitt, vita T-shirts med rockidol-tryck, och slutligen, om inte red. minns fel, även en låda med singelskivor av äldre årgång ståendes i ett hörn.

Om ert intresse för besökande av denna affär väckts, tveka inte att genomföra! Ibland får affären in godbitar i form av mycket kapabelt tecknade Fantasy-serier såväl som bibliografier av Marilyn Monroe eller E.R. Burroughs.

Möjlighet att ringa och samtala med den mycket sympatiska affärsinnehavaren (vars namn tyvärr undslupit red:s öra) finnes och göres lämpligast under dahtid på detta telefonnr.: 031/ 15 42 96.

Då Göteborg, som fler och fler börjat ana, är De Stora Möjligheternas Stad, var det väl inte speciellt förvånande att detta första kvartersaffärstips fanns att lokalisera sig däri. Men, säkerligen finns det fler intressanta dylika att finna på andra ställen i vårt avlånga land. Inse vikten av att sprida vetenskapen om dessa till oss andra SFSF:are. Skriv till Redaktören ...

TIPSET

En kortfattad Fandomspalt skall jag försöka att klämma in på denna sidan. Fandom betyder ju kort och gott de SF-intresserades umgängesform, vilket innebär mycket mer än de fanzines som jag här nedan skall orda om. Egentligen kan sägas om Fandom att den innebär mycket mer än vad vi någonsin kan tro - men då tar jag endast ordstav från andra. Men ändå, Fandom är fanzines, kongresser, brevkommunikationer, klubbmöten - denna tidning är ett tydligt exempel på att Fandom finns. Precis som fanzines. Mycket debatterande har förts angående den påstådda mängd kvalitét de har eller inte har. Redaktören själv kan nog anses vara programmerad till att ha överseende med mycket och lättjusterad till att sätta sig in i resp. fanzineredaktörers ansträngningar att roa läsaren. Så, kanhända lyser denna inställsamma fasad igenom vid fanzinepresentationerna.

Sedan december -81 har Sverifandom presenterat ett otal fanzines, de mesta på det personliga planet - om Fandom och vad som hänt -, och endast ett fåtal mer seriösa rena SF-fanzines. Jag skall ge exempel på bådadera.

EN TIDIG STEN 3 (Kaj Harju, Geijersv. 31, 112 44 Stockholm; 18 sidor stencil, fås mot förfrågan och löfte om kommentarbrev) kan räknas till de mer seriösa fanzinen, då en diger genomgång av Norman Spinrads SONGS FROM THE STARS finns med, Borgströmsak lyrik, en 3-sidig novell, och småprat i kvadrat om novellism, Fandom, Livet och logik. För de läsare som önskar en genomgång av -81 års fanzineflod finns här en praktfull och rörlig prata därom, samtidigt som Kaj ger sig på att spekulera i hur de närmaste årens fanzinerande kan komma att utveckla sig.

Fullt läsvärd, Spinradrecensionen skänktes Kaj dessutom till SPEKTRA:s rec.-avdelning. Läs den.

VISIONS/LC 39 (Holger Eliasson, Myggdalsvägen 61, 135 43 Tyresö; 24 sidor stencil, fås mot förfrågan och (helst) motlöfte om kommentarbrev) bör räknas till en av de personligt inriktade zinen. Småprat (där ordbajningen för länge sedan avlägsnat sig från redaktörens formuleringar) om SF&Fantasy spel varvas med brevspalt och en 8-sidig odyssey genom Holgers sinnestillvaro (eller hur man skall beskriva det). Trevlig läsning, en fanzinerecensionspalt som är noggrann och inte så lättasamt överseende som denna, tyvärr sparsamt illustrerat. Men, Holger gör ingen besviken.

GÖTEBORGS FAANVHECKLIGA är ett i november -81 startat projekt av herrarna Maths "dr Bruce Banner" Claesson (Karl Johansgatan 36, 414 59 Göteborg) och Erik Andersson (Svängatan 9 C, 416 68 GBG), som genom namnet till ära har kommit ut med ett nummer varje vecka fram till nuvarande v. 3 -82. Inriktningen från början var att presentera spalter från västsveriges skribenter och varva med skvaller och insidesrapporter från Fandomhändelser i Göteborg - Sverifandoms Nya Centrum. Idén tog snabbt eld i hela Sverifandom och översvämmade GF-redaktionen med spalter, kommentarväv och pepper/stencil-donationer. Det senaste komna numret, nr 10, är på 12 sidor, och gästskribenter är sådana eminenta personer som Jan Risheden från Simrishamn, Marcel Quarfood från Borås, och Ivan Brétan från "hemmaplan". Det har diskuterats om spalternas litterära värde, och red. fruktar att diskussionen kommer att stegras. Men, inställningen att man skall ha kul när man gör ett fanzine följs (inte lite hjälpt av att Alver-pristagaren David Nessle medverkar friskt) envist, vilket gör satsningen till på ett sätt lyckad - minst.

GF går att prenumerera på. Betalningsmottagare Erik Andereson, pg. 451 66 11 - 3. 10 kronor för fem nummer.

Och här är SPEKTRAS alltför korta Fandomspalt slut. Spaltsammanställare sökes!

LIV PÅ MARS

LIV PÅ MARS är faktiskt SPEKTRA:s avdelning för de SF-klubb-rapporter som inflyter till redaktionen. Vanligtvis hittar ni läsare här alla SFSF:s möterapporter, men i kommande nummer hoppas redaktören på att även andra SF-föreningar skall sända in några rader om deras sammankomster (kom igen nu, Club Cosmos-, Antipoden-, Futura-, Uccu Gack-, och Sigma Terra Corps-rapportörer :::). Och samtidigt kunna servera läsarna datum för framtida möten och tillställningar.

SFSF:s JULFEST den 11 december -81
Rapportör: Kaj Harju.

Denna Julfest startade med ett möte i Hartwickska Huset, där det bjöds på Bildvisning. Ett tiotal närvarande - det var endast de mest trogna som vågade sig ut i snöstormen som slog ut över Stockholm. Självt hade jag mer lust att gå på en konsert med Mink de Ville på Nya Kitz, men masade mig så snällt upp till SFSF-mötet.

När vi väl kom igång, fick vi beskåda bilder som montrade upp stämningen betydligt. Tänk er foton av Jörgen Peterzen som piskar John-Henri Holmberg över en bunt med nyhäftade SF-Forum från andra hälften av sextiotalet, eller hur det såg ut när ett tiotal personer dansade omkring i en liten etta. Eller hur Sam J Lundwall såg ut som Lord Theo på sextiotalets allra första år, med svart kostym, röd mantel och cigarrettmunstycke, eller hur det såg ut när föreningen grundades för (:::) tjugotvå år sedan, och hur det ser ut nu dessa två och tjugotvå år senare då bilder visades från Sigma Terra Corps minikongress NASACON II där bl.a. brännbolls- och ölhövarävlingar hölls. Eller rent av hur det såg ut på våra möten våren -81.

Behagfullt uppmuntrade av denna tittstund promenerade vi i sällskap till kinesrestaurangen Ming Garden, som ligger knappt hundra meter från Medborgarhuset. Där beställde vi in en ordentlig kinesisk "Julmiddag", och pratade om allt möjligt.

Och på detta sätt firade vi av SFSF:s tjugotvååriga tillvaro och Fandoms femtioandra år.

SFSF-Julfestens fortsättning lördagen den 12 december -81.

Rapportör: Återigen Kaj Harju

Eftersom vi denna dag skulle försöka att hålla en SF-bokshop uti Hartwickska Husets Gästabudssal, började denna dag i juktets tecken. Efter en del stress lyckades vi dock få iväg lådorna med böcker, tidskrifter och fanzines och allt annat vi skulle sätta upp. Väl framme i lokalerna ordnades det fram tre välfyllda bokbord med svenskt och utländskt. Skålar med småkakor sattes fram, ett litet bildgalleri fanns att beskåda, liksom ett hundrafemtioantal antikvariska böcker samt

fanzines. Dessutom fanns det provexemplar att få av en del nyare fanzines.

Inte förrän framåt ett-tiden började de första sjuhlarna att titta in, vi själva rusade till puben som öppnade 13.00, och försåg oss med sockerdricka, kaffe och bullar för att fylla våra morgontomma mager.

Försäljningen var ingen succé, men vi märkte att urvalet gillades och att det fanns tillräckligt mycket att välja på. Fem titlar lyckades vi sälja slut, men för övrigt verkade intresset större för Fack och Fantasy än för SF. Ett femtontal hade nu hittat hit, och filmen sattes igång. Det var Sture Hällström som hade med sig en gammal kopia utav FRANKENSTEINS BRUD, till vilken många suckade och stönade när den ena dumheten efter den andra förlöpte i handlingen. Men vi var tämligen nöjda.

Efter detta satte sig några stycken kring Sture som sade till Lars-Olov att nu samlas neo-fansen runt fötterna på oss gamla fans för att få höra oss berätta gamla minnen från Sverifandoms barndom. Ahrvid Engholms blick irrade märkbart under kort tid då han inte visste riktigt vad han skulle tro när någon kallade honom för neo-fan.

Därefter försökte vi oss på en liten auktion, där vi lyckades sälja ett exemplar av T.A. Engströms RYMDKULAN från -57 för 20 kronor och där Engholm inte lyckades med att sälja bort sin samling Däniken och fruktansvärt dåliga Space Opera-böcker från femtotalet som till råga på allt gått som följetong i gamla HÄPNA.

En av de mer lustiga händelserna var när jag försökte sälja bort en samling av de tråkigaste och sämsta som utgetts i fanzineväg de senaste tre åren. Eftersom ingen ville köpa det som auktionsvara lade jag ner allt ihop igen, för att tio minuter senare få en diskret fråga om vad jag skulle ha för högen (som bestod av säkerligen bortåt 400 fanzines). Jag svarade att han inte skulle finna något som var värt att läsa - det kunde jag lova. Dessutom visade jag hur det kunde se ut de få gånger färger satt pränt på de bokstäver som ett otal fans försökt trycka dit. Men jag lovar att göra ett nytt försök med högen nästa gång.

Det blev omsider nära kvällen, så vi började packa ihop och iväg oss. Några åkte hem till Ahrvid Engholm och fortsatte kvällen där, vi andra åkte hem och firade Lucia-natten på våra egna Häll, speciellt Arne.

BOKRECENSIONER

SPEKTRA:s Bokrecensionsavdelning avser sig vara en boktipsningssektion åt läshungriga SFSF-medlemmar. Vi recensenter anser oss inte vara experter på recenseringskonsten (inte minst redaktören själv...) utan hoppas på att kunna ge någorlunda vägledning vad gäller alla de nya boktitlar som försar fram från alla håll. Kommentarer mottages tacksamt, inget hinder står i vägen för att bidra med en egen bokrecension, svenskt eller engelskspråkigt, SF, Fantasy eller andra slags böcker (givetvis även serier) ni önskar få påannonserade. Hjälpa redaktionen att utveckla SPEKTRAS recensionsspalt till så heltäckande som möjligt är ...

Gregory Benford: TIMESCAPE

Frågan är om man kan döma en speciell bok efter att den råkat få ett bokförlag att namnge en hel serie efter den. Så har alltså skett med Timescape, då Pocket Books utgivning av SF under 1981 varit underrubricerad TIMESCAPE, troligen förlagets sätt att skilja på reprints och nytryck från hardcover. Så, vad det gäller bedömningsfrågan, får jag nog ställa mig neutral till att börja med, och först ge mig in på innehåll.

Ett faktum som nästan varit för påtagligt inom SF-genren är att i stort sett hälften av författarkåren består av bekästa herrar med doktorshatt och gesällbrev; vetenskapsmän, kemister, samhällsforskare, fysiker, personer med professur i flera högre ämnen. Är det så, att om en författare kan servera ett högtekniskt resonemang i någorlunda lättsmält mängd, så blir läsarna än mer hängivna och ilurade att just denna författare är något? Det ligger nog mer sanning i detta än man själv vill erkänna, jag även inräknad, ja. Inte konstigt att författare med dokortitel etc. blivit så prisade för sina verk, troligen har deras enda knep varit att fylla sina verk med tillräckligt facksnack att läsaren måst tvingas vara likvärd författaren i utbildning för att finna fel i handlingsresonemanget. Nåja, nu lär väl inte detta stämma heller, oftare än sällan är det författarkollegorna som först bedömer en boks värde. Och läsaren av idag är smartare än vad man tycks tro.

Näml. I Benfords bok handlar det (ånyå) om tidsparadoxer, denna gång i kombination med hur framtida partikelforskare söker sända meddelanden bakåt i tiden för att få varnat det förlutna Jorden om användandet av giftiga gödselmedel och pesticider, något som år 1998 resulterat i bl.a. kraftigt havsdöd av blommande slag. Paradoxen i det hela är förstås att om meddelandet/varningen uppmärksammas och åtföljs, kommer det 1998 som partikelforskarna lever i att försvinna. Eller?

Här är det som Benford inför en mycket tänkvärd mellanväg. Se den så här: Om jag skulle uppfinna en tidsmaskin, resa tillbaka 50 år och i brutalt övergrepp döda min farfar, då skulle jag ju aldrig ens bli född så att jag kunnat leva upp för att uppfinna en tidsmaskin med vilken jag skulle fara 50 år bakåt i tiden och... osv. Här menar Benford, att detta skulle kunna liknas med att man sände tachyonstrålar (som enligt redan idag kända fysiska lagar framstår som en partikel som susar fram i universum med färter snabbare än ljuset) - dvs färdas bakåt i tiden då de försvinner innan man hinner upptäcka dem. (?) med det meddelandet att apparaten som sänder tachyonerna skall stängas av. I stort sett samma problem där.

Men varför sluta resonemanget där, frågar sig Benford. Om signaler om att stänga av signal-sändaren sänds tillbaka till det ögonblick man precis skall börja sända, kommer man kanske aldrig att sända signalerna som talar om att man inte skall sända signalerna som... osv osv. Det blir ett antingen-eller som aldrig väljer sida. I stället måste en mellanväg finnas, och ungefär där tröt min ork att reda ut paradoxerna. Då. Men, eftersom både detta paradoxväxlände och handlingen i övrigt har vissa "litteraturiska" värden, gav jag inte tappt. Någon lösning måste finnas, om den lösning som författaren presenterar är den logiskt riktiga (frågan är där till hur man definierar logik i samband med tidsparadoxer...) låter jag er läsare att fundera ut. Läs boken om ni lätt får tag på den. Men kulturböckernas tid är för evigt förbi. Tror jag.

-- Lars-Arne Karlsson

Richard Cowper: A DREAM OF KINSHIP (Pocket Books)

För att fortsätta på TIMESCAPE-linjen, denna bok är alltså inbegripen i Pocket Books Originaltryckserie. Jag kan inte låta bli att göra den reflexionen att det mer och mer blir Engelska författare som publicerar på detta förlag, till säkert många glädje (eller hur, Kaj?).

Richard Cowper känner vi igen som den högproduktiva författaren till THE ROAD TO CORLAY, den första boken i den serie om "The White Bird Of Kinship", som A DREAM OF KINSHIP spinner vidare på. Återigen får man göra bekantskap med det vattenindränkta landskapet Brittany, med sina örken, maktspel, onda Falcons-märdöror och godsinta Kinsmän. Handlingen genomsvärs av kampen mellan Kristenheten och the Kinship (ja, vilken risk är störst att göra bort sig på; att översätta eller inte översätta Kinship? =Broderskap? Ack, dessa fransmän!) Och Cowper är situationens mästare i att hålla ett fast grepp om både handling och språk, även om man stundtals finner cockney-inflansen enerverande.

Trots alla lovord, efter att ha känt det som om handlingen gick med elefantsteg framåt i stort sett hela boken igenom, väcktes misstanken om att Cowper skulle servera ett grandioöst slut på leken ~~med språk~~. Ett riktigt smaskigt, Sense of Wonder-väckande sådant (dessutom av den rätta sorten!), då han vet att både han huvudpersonen vallfärda ut i världen som en annan fattig stackare, lämnande oss läsare något molokna och sig själv en fortsättning på storn. Cowper skall veta att en SF-läsares tålamod blir mindre ju mer författarna breder ut sig.

Hoppas han hör samnade min varning.

--Lars-Arne Karlsson

Charles L Grant: LEGION (Berkley -79, 213 s.
SFSF-pris 12.75)

LEGION ingår i den serie romaner och noveller, som skildrar en framtida historia mellan år 2110 och år 2375. LEGION ligger ungefär mitt i, utspelas år 2257. Det är inte utan att man känner en viss förundran, när man ser listan över dessa romaner och noveller på en av förshottsbladen. Många är bara på planeringsstadiet, romaner såväl som korta noveller, men är tydligen ändå mycket klart utstakade. Okay, ett flertal romaner i serien är redan skrivna, men det tycks mig onödigt (och oförsiktigt) att binda upp sig så till den milda grad. Nå, långa, välskildrade framtida historier förekommer ju på fler håll, men vanligtvis rör det väl sig snarare om enskilda verk, som författaren efter ett tiotal år eller mer börjar ge statusen av en framtida historia. Jag tänker tex på Poul Anderson's stora framtida historier, centrerad som den väl får sägas vara kring de två förslagna hjältarna van Rijn och Flandry; ett par äventyrshistorier om Flandry skrevs först, välskrivna och underhållande, men knappast med baktankar om en sådan serie. Om Grants serie kan man säga att den kanske är lite mera begränsad i sitt perspektiv, men för all del lover gott om alla de andra romanerna, skrivna såväl som planerade, håller måttet lika bra som LEGION.

År 2257 återstår bara en spillra av den forna civilisationen. Krig och pesthärder (som jag förmodar beskrivs noggrannare i föregående böcker) har sedan vår tid kraftigt decimerat människorna. Teknologin har dock hunnit ta några steg framåt, och i bakgrunden finns hela tiden ett stjärnskepp, som väntas hem efter en mycket lång resa. I förgrunden finns androider, som fyller ut en del av tomrummen efter människorna.

Town Central är den sista centrala administration som finns kvar i hela Nordamerika, och dess befolkning arbetar tråget på att återförena de splittrade och isolerade byarna. Det har man gjort med framgång under ett antal år, men nu börjar resultatet gå upp i fogarna - Quilly, en mystisk rebell, tar över by efter by, hjälpt av de dåliga kommunikationerna som hindrar Town Central från att hålla en alltför strikt kontroll över läget.

LEGIONs huvudperson är Mathew Parric. Parric familjen dominerar tydligen hela den här serien, och redan i LEGIONs tid är familjen något av en legend, oförvågna män och kvinnor som format mycket av dess nutid. Mathew är änkling sedan hans familj mördades under en av Quillys erövringar, och det är nu av alla underförstått att han skall ta sig upp ur den emotionella svacka han befunnit sig sedan dess, och ge sig ut efter Quilly, ut i skogarna och vildmarken.

Personskildringen är klart acceptabel, även om den bara blir direkt intressant i Mathews fall; de övriga personerna blir tyvärr utfyllnad i skildringen av hans personliga kris. Men de är sannolika, och växelpelet mellan huvudpersonerna, framförallt den politiska maktkampen i Town Central, är onekligen en mycket viktig del av LEGION. Android-vinkeln utnyttjas inte alltför mycket - men, återigen, kanske i tidigare böcker...

Nej, vad mig angelänger, är styrkan i LEGION ändå miljöbeskrivningen, parat med den historiska beskrivningen, Grant skildrar ett förvildat Amerika, gigantiska ruinstäder, övervuxna och spruckna motorvägar, en vildmark behärskad av oftast fiendligt sinnade jägare - utan att vara alltför originell, eller ens särskilt detaljerad i sin skildring, frammanför han ändå en värld som känns både verklig och övertygande.

LEGION är förstås bara en del i enu ett verk inom Post-catastrophe-worldgenren, och som sådan förefaller serien i sin helhet inte heller alltför originell; men alla romansviter kan ju inte vara epokgörande - hur gärna författarna än önskar det. Det är en blandning av den totala undergången och människornas bejublade

Återkomst som skapelsens herrar - de två ytterligheterna. LEGION är välskrivna, men dess vidd är inte alltför stor. Romanen är i och för sig fristående från resten av serien, men nöjet ökas nog mångfalt om man läser den tillsammans med andra i serien. Min inställning till serien är lite tvetydig - samtidigt som det säkert är ett intressant projekt borde väl Grant kunna använda sig av sin talang till ett mer diversifierat utbud. Men, det är en trevlig och underhållande roman, kompetent skriven och i stort rätt engagerande.

--Michael Svensson

CHRYSALIS 4, Red. Roy Thorgeson (Zebra books -79,
301 s, SFSF-pris
14.25)

Om vi på en gång skall börja med det negativa, så finns det inte någon riktig "pärla" i den här samlingen, ingen novell som man kan ta till sitt hjärta och som man aldrig kan sluta ösa superlativer över. Däremot är flera av novellerna "bara" rätt och slätt bra.

Den klart bästa novellen är också den längsta, Robert Thurstones VIBRATIONS (61 s.). Det är en välskrivna och framför allt engagerande novell om en man och hans dotter som upplever Vietnamprotesternas USA i slutet av sextiotalet, då dottern befinner sig i övre tonåren, samt åren därefter. Det som gör att novellen alla kan placeras i SF-facket, är att de båda besitter vissa, svaga, clairvoyanta gåvor. Skildringen av hur dessa påverkar deras liv gör en redan intressant novell än intressantare. Det är en mjuk novell, och kännetecknande för samlingen som just inte innehåller någon "hård" SF.

At det lite hårdare hållet är dock Gregory Longs THE WORD, en debutnovell. Debut eller ej, så är det en av de mer färgstarka och fascinerande novellerna i samlingen. Den saknar kanske litet i stilistik, men är absolut bra. En grupp olympier på väg mot en interstellär olympiad, mellanländer och blir fast på en obefolkad planet, som behärras av en världsomspännande växtintelligens. Intelligen sen söker efter något den känner saknas hos sig själv, och börjar manipulera människorna i hopp om att finna ett svar. Likaså lite "hård" är Karl Hansens WIRES, som man väl skalar bort den nog så viktiga sexuella skildringen nog trots allt befinns vara av den gamla skolan. Drömlig och samtidigt bitter är den dock knappast, "...one of the most unusual and frightening stories I have ever read." som Thorgeson skriver i sitt ganske trevliga förord till boken, men väl vagt oroande. (Ja, Thorgeson får förstås stå för sina egna åsikter.)

Mer skrämmande fann jag då Orson Scott Cards EUMENIDES IN THE FOURTH FLOOR LAVATORY, om en man som manipulerat människor i hela sitt liv, men nu själv manipuleras. En "skräckig" sak som tilltalade mig, tillsammans med Thurstones novell och Spider Robinsons LOCAL CHAMP det bästa i samlingen. LOCAL CHAMP är en till stora delar fruktansvärt rolig, och inte så lite elak fantasynovell. Nonsensartad kanske, men långtifrån befriad från ett litet budskap.

I FUGITIVE COLORS av Chelsea Quinn Yarbro, beskrivs människans tragiska första försök att färdas genom hyperrymden. Om än mycket suggestiv och mörk, nådde den dock inte riktigt fram - åtminstone inte till mig. GOOD NIGHT, THOU CHILD OF MY HEART av Alan Ryan, och WHEN DARK DESCENDS av Charles L Grant och Thomas F Monteleone, är två välskrivna men på olika sätt ofullständiga noveller. Ryans sak är bara en del av en roman, MADONNA TWO, och förmår inte riktigt stå ensam. Även om jag mycket väl kan tänka mig att romanen är bra. WHEN DARK DESCENDS är en mycket stämningsfull novell som dock kunde ha varit aningen mer explicit i sin skildring av uråldriga dokument och guder. Som det är får man läsa om slutet och bläckra lite innan man tror sig ha förstått den helt -

något som inte alls är säkert. Problemet är kanske det att man ser alltför många möjliga betydelser, upp över bronnen van vid SF som man är, och missar den naturliga betydelsen - som inte alls behöver vara lika komplicerad som man först trott...

R A Laffertys ST. POLEANDER EVE är en väl-skriven, verklighetsfrämmande futuristisk och tämligen fascinerande novell men, beklagar jag mig, inte något jag tyckte om - konstlad, kanske? Det är nog mycket personligt vad man tycker om denna novell.

Octavia E Butlers NEAR OF KIN är, slutligen, varken SF eller Fantasy, utan med därför att den är skriven av en SF-författare, något som Thorgeson påpekar i sitt förord. Man kan ju diskutera om man köper en SF-antologi för att läsa "mainstream", men... Annars, om man glömmar detta med SF, så är det en ganska intressant novell.

Sammantaget en tämligen läsvärd samling originalnoveller (alla är från 1979), men utan någon egentlig topp. Bidragsgivarna är något av "den nya generationen", eller en del därav, i så måtto att så gott som alla har debuterat under sjuttitalet; detta gällde förstås än mer för tre år sedan när CHRYSALIS 4 kom.

--Michael Svensson

Philip José Farmer: EFTER KING KONGS FALL

Delta har sina ljusa och mörka stunder, precis som allt annat dödligt. Hur man avgör när dessa infaller beror helt på ens tycke och smak - inte sällan på just Sam J:s också för den delen. Men, så fort det kommer en ny volym i Delta ABC, vet man att förhållna var solen just gått upp.

Detta med en bokserie styrd av alfabetet, en novellist per bokstav, är egentligen både finurligt tänkt och dött att spåra ur. Med tanke på hur det skall gå när turen kommer till bokstaven I (I), varifrån skall Lundwall finna en SF-författare med "i" i begynnelsen på sitt efternamn? Troligast är att Sam J går och hoppas enträget på att det skall dyka upp en ny och framgångsrik

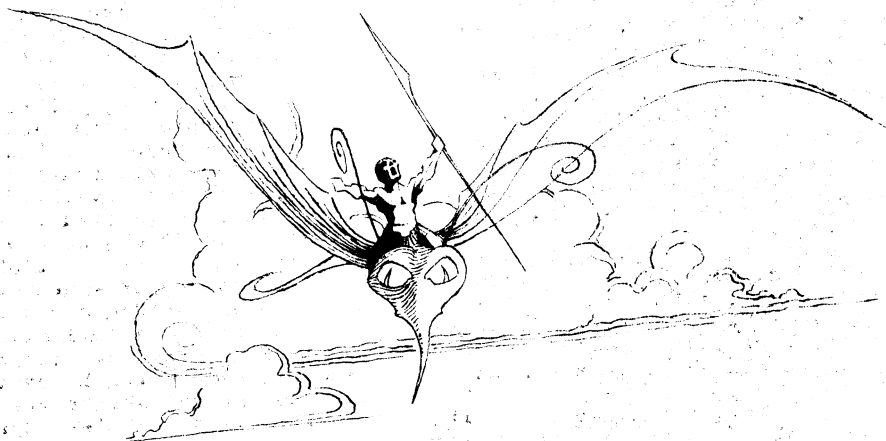
stjärna på SF-himlen med rätt efternamn. Men, det är trots allt inget överhängande problem, det lär väl dröja ett par år innan serien når fram till sagds bokstav.

Det lysande med denna serie, är att Sam lyckats välja rätta personer att representera resp. bokstav, att ingen bok varit ett nerköp. Farmers är alltså inget undantag trots att han väl inte är lika händig med att skriva noveller som att skriva romaner. Mig tycks det att han behöver en boklängd på sig att servera sina idéer, att novellformatet blir för komprimerat. Detta återspeglas av att denna bok trots sina 248 sidor endast innehåller 7 noveller, alltså en medellängd på 35 sidor per novell.

Något typiskt för Farmer är att han inte har mycket till svars för att börja en novell mjukt och sedan bygga upp handlingen. Istället är det ganska pang på direkt, hams språk verkar rörligt liksom handlingen. Därtill är handlingen svårsmält då Farmers fantasi inte är av enkelt slag, han gör det inte lätt för läsarna. Om det inte vore för slutet. Jag har aldrig sett någon författare lyckas så bra med att anbringa motsvarigheter till twist-ends på 35-sidiga noveller.

Titelnovellen ger prov på Farmers sätt att knyta samman med en annan bok (tidigare exempel är tex. Phileas Fogg's Andra Dagbok), och är nog den novell som ger bestämdast minne. De övriga novellerna har handling såsom hur ett objekt från rymden får hela jordens befolkning att glömma fyra dagar av sitt liv varje natt, hur själslig energi kanske utnyttjas, hur första försöket att överskrida ljusets hastighet kan förlöpa, hur en rubbad pianist blir "adopterad" av en planets högst stående varelse, hur kanalerna på Mars hemnade där, och travestering på skräcken över att ett formlöst monstrum kanske muteras fram i storstadens kloaksystem. Alla läsvärda, med en stil som inte går att finna hos någon annan författare. Intensive, som Lundwall skriver, är en god sammanfattning om någon.

--Lars-Arne Karlsson

Sofistikerad och dekadent smörja :

Jag har hittills gillat att falla ned i Spinrads världar, och när man fallit in i en framtid där katastrofen varit framme och lämnat kvar en spillra av människosläktet, och då man fallit till en av spillrorna som skall finnas i USA - då är vi i Spinrads senaste.

Man lever ett så kallat "rent liv". Där den största delen av vår tids teknologi är förbjuden och svartlistad (svart teknologi). Speciellt gäller detta kärnkraften. Samhällena verkar tämligen små, men vi får aldrig en blick hur det ser ut med städer här och var utspridda i resterna av USA. Samhällssystemet fungerar som så att alla (verkar det som) har sitt fack/skrå där de gör sina nyttigheter. Dock har det inte samma form som det gamla skrävasendet, och friheten för individen verkar som ett starkt kapitel, folk rör sig som de vill och i vilka sällskap som helst. Meningen är att det här skall vara någon slags utopia.

Huvudpersonerna Clear Blue Lou och Sunshine Sue - namnen är rena hippiediton och boken verkar för övrigt vara någon slags hippiedröm - tillhör rättvisan/lagen och Sue nyhetspridare/informationslänker. Lou är en s.k. "perfekt mästare", annars skulle han knappast tillhört rättvisan. En "perfekt mästare" eller som vi skulle säga en fulländad mästare har med att göra hur utvecklad man är i sin karma. Denna karma är viktig, ett sätt att leva på - dock är det mesta av ickefanatisk karaktär -, och en stor del i livet är också kopulerandets art, och som så är den ganska så glamorös, det pratas om att: "Åh, det där är romantiskt." Vilket förstärker intrycket av vad de i boken menar med sådant - själv tycker jag det verkar tämligen snarlikt veckotidningars snicksnack.

Den vita vetenskapen (som är den rätta) har följande slagord: Muskel, sol, vind och vatten. Efter det skall man leva. Dock använder man elektricitet i form av solpaneler till sina flygmaskiner.

Den svarta sidan, som förs fram av "trollkarlar" i otillgängliga trakter, tillverkar dessa nödvändiga flygmaskiner och andra teknologiska produkter till den vita sidan. Den vita sidan gillar inte den svarta därför att de håller på med den gamla tidens (vår tids) teknologi. Men ändå gör de inget mot dem eftersom de tycker att de kan vända denna svarta till vit teknologi så fort man får svettas lite vid användandet av den. På den svarta sidan finns en framträdande person, och det är Arnold Harker, en känslolös person som tagit kontakt med Sue.

Den tredje sidan är sången från stjärnorna, vilken leds till Jorden genom en gammal rymdstation. De svarta teknologerna har byggt ihop vanliga flygmaskiner och en rymdbas där de satt ihop ramen till en skyttel som de tänkt föra till stationen för att få reda på vad "stjärnorna" vill säga. Och till detta behöver man ha Clear Blue Lou för att få rättvisans skrå på sin sida. Så Sunshine Sue övertygas att byta sida till Harkers, sedan gäller det bara för henne att förföra Lou. Det hela lyckas, och han följer med henne - som förutsagts av Harker. I normala fall hade Lou aldrig följt med till de svarta vetenskapernas kula, om det inte varit för Sue's skull. Och för vad de gjort tillsammans.

Så långt har handlingen skridit efter hundra sidor eller så, detta an 270 sidor. Själva berättelsen är en billig normalisering av något slag, vad den står för kan jag knappast slå fast på något vis. Moraliseringen är väl inte direkt riktad mot läsaren utan snarare in i boken, och det är ganska enkelt tilltyxat, ståndpunkterna i de båda lägren blir ganska löjliga när man synar dem närmare. Som exempel kan man ta upp varför de svarta teknologerna över huvud taget bryr sig om vad rättskiparna från den vita sidan anser, då de har

den teknologiska makten på sin sida. Speciellt då de svarta teknologerna tidigare har gjort som de tyckt. Att man i boken förklarar det på det sättet att man vill få de vita att förstå att man behöver teknologin för att komma någon vart. Jag tycker själv att det är väl för fanatiskt att åka iväg till rymdstationen och bevisa rätten i sitt påstående efteråt att man fått den information man var ute efter. På så sätt hade vi sluppit en stor del av den miserabla smörjan i handlingen.

För mig blir det en mycket intressantare fråga att ta reda på vad Spinrad tänkt med detta. Ett svar är ju att han inte alls tänkt, men då han bevisligen för några år sedan gjorde det så bör han göra det förslagsvis än idag. Vad vill det här säga, frågor man sig oroligt. Tillhör den den normala degenerationstendensen som råder ISF-genren, eller...? Jag minns hans förra bok, som var en härlig och något komiskt inlägg i både mans- och kvinnorollen samt på hur lätt samhället kan ställas på ända.

I SONGS FROM THE STARS så är det vettigt nog den svarta (dvs onda) sidan som har mer rätt i sina ståndpunkter hela vägen ut. Dock så avgår Lou med seger genom att vända det svarta till vitt på ett nytt sätt, på detta sätt har vit sida fungerat hela tiden. Dock aldrig tidigare på detta sätt. Kontentan gav vinst till alla, fast det gick som det gick. Ändå är slutet tämligen vanligt, eftersom det ytligt sett är ett normalt slut. Det är bara på lite mer djup som själva lustigheten slår sig fast, och det är den enda kick man får av boken.

Och när man går längre tillbaka i Spinrads verk så minns man mycket väl "Men In The Jungle" (en fartfylld vidräkning kring Vietnam-kriget), "Bug Jack Barron" (som kretsade kring kryogenisk nedfrysning med ett rejält skjut in mot/med mediavärlden och mängder av för den tiden obscenit språk), "The Iron Dream" (Sword&Sorcery-prosa som slår på det sättet att den är kliniskt ren från kvinnor, sex och snusk, och som driver med det manliga "idealet". Dock med tämligen svag prosa - men det var ju menat så..)

När man slår ut hans tidigare (dessa tre är bland de bättre på dryga dussinet) så här verkar SONGS FROM THE STARS vara ännu gräsligare på ett vis, men på ett annat bättre. Gräsligare därför att det finns inget speciellt i den som ger läsaren en behållning av innehållet. Inte fallt så gräslig därför att han använder en dagligare prosa (men det är inte något att hurra för, jag lovar). Men ändå, man kan lugnt påstå att Spinrad på intet sätt har rättigheten att sänka sig lägre ned än vad som är nödvändigt. Faktum är att denna roman som helhet är den sämsta med tanke på att hans personliga insikt i litteraturen borde höjas vartefter han skriver.

Fastän jag sätter den enda tilltron på prosan, så vill jag påstå att den är tämligen halvdann, byggd på mängder av adjektiv. Vilket gör det hela tröttande. Ett symptom som vår käre Lundvall brottas med. Boken är dessutom våldsamt gäggig, och har just sin intetsägande och ganska tråkiga dialog i centrum.

"And you think your wisdom is stronger than their sorcery?" Lou shrugged.
I know that wisdom without knowledge is blind and that until what's really shaping our world and why, we're souls without a home."

Tröttande, och sådant här gäspande har romanen rakt igenom. Big-mouthed Jackass. Det är det man kan säga om huvudpersonen. Och det skall Spinrad kalla för en charismatisk huvudperson. En tråkig nolla är vad han är, vederhängig idiot som man brukar säga; en så'n skitstövel. Sue följer upp med sig själv i liknande stil, men som beundrare av Lou. Fastän hon då och då protesterar mot Lou, men det är bara bjäfsigt.

Att kalla detta intressant vore löjligt. Att ens vilja säga att det skulle vara läsvärligt

vore en alltför dålig lögn. Självtog jag en omåttligt lång tid på mig att läsa den, tre veckor och väl det. Normalt brukar jag svälja åtminstone två-tre böcker per vecka. Så då kan ni säkert förstå hur omåttligt tråkig och ointressant boken var för mig, inte ens nu efter två veckor senare har jag hämtat mig. Men det kanske beror på det jag läser för tillfället som minst av allt känns som skönlitteratur.

Självt vill jag gärna dra paralleller med denna roman till Thomas M Disch's ON WINGS OF SONG, som också har en myckenhet av någotslags dekadenthet och någon sorts "s sofistikerad" livsstil när Disch's huvudperson hittar till storstaden. Samt att man där hade sitt slags "karma" som bestod i att man flög iväg med själen från kroppen. Någon slags transcendental meditation. Disch's bok är oerhört mycket bättre, fastän jag inte gillade den mer än till 70 % därför att mycket rasade samman efter halva vägen. Där den började inrikta sig till att bli någonslags bröd- och schlager-skriveri. Detsamma är det med Spinrads bok, med skillnaden att det märks redan efter några sidor vart det blir hån, och att det blir frågan om forcering rakt framåt i brödskriveristilen. En riktig Hackwriter, med andra ord. Med en grovt tilltyd handling, med mycket känslö- och upplevelsesidor för huvudpersonerna (Spinrad använder sig mycket av framstående personer i berättelsen medan Disch använder sig av mer vanliga människor), taskiga dialoger och en inte alltför bra prosa när det kommer till kritan. Kontentan här ger oss kalla fakta i handen att detta är en tämligen normal SF-bok utan några som helst förtjänster.

Och medan jag ändå håller på kan jag lika gärna hoppa på Spinrad för hans påståenden om hur många civilisationer det finns bland stjärnorna. Han har fått ihop ett antal som är ganska högt, vilket jag anser inte har någon som helst anknytning till verkligheten vad det gäller den fronten. För att inte tala om den idé han verkar besitta vad gäller teknologisk utveckling. Man har fått en provbit på hur ett flygplan med motor har för komfort, för att sedan en inte för lång tid hamna på ett bygge med en rymdskytel som kräver högteknologi (tänk bara på vilka problem man haft med kiselplattorna på vår tids skyttel), så börjar man utrusta den med en massa effekter i form av ljus etc. Och det här skall göras flygfärdigt, och till råga på allt användas som flygtyg på väg mot rymden. Fantastiskt idiotiskt.

En av bokens verkligt stora gåvor är hur en datamaskin fungerar, och det förklaras på följande sätt av Harker :

"Computers didn't think, they just stored the thoughts of men as "programs", to be released as needed."

Fantastiskt:

Fast det är trist att se hur en givande författare som Spinrad förlöjligar sig själv med en så illa skriven bok som denna. Den är billigt och dåligt gjord. Och om jag påstod att Spinrad aldrig gått igenom manuset efter första utkastet så har jag säkerligen rätt på den punkten.

Och nu ler väl Sam J ganska fräckt. Han tänker väl att nu är det någon som håller med honom om att Spinrad inte är mycket att hänga i julgran. Vem kan någonsin glömma vad Sam J skrev om "Bug Jack Barron", han skrev ju ned den helt oförtjänt. Men han ändrar sig nog med tiden, det gjorde han ju med Ayn Rand. Då hette det att det var superbt och sedan mitt i sextiotalet har det blivit rubricerat som smärja. Jag väntar mig att jag får rätt.

--Kaj Harju, -82.

Varvid recensionspalten (och även Kajs recensien faktiskt :) är slut för denna gång.

ALVAR APPELTOFFTS MINNESPRIS 1981

tillbörd

DAVID NESSLE !

Å styrelsens vägnar gratuleras David till utmärkelsen, diplom tillika en penningssumma uppgående till 650 kronor har sänts per post då tyvärr David inte kunde närvara vid årsmötet.

David Nessle har, ända sedan sin första kontakt med fandom 1978, varit som en frisk (men man måste tyda det friska rätt) fläkt för Sverifandom. Främst i egenskapade fanzines har han givit sin oerhörda mängd lustifierande och även nervpåfrestande bidrag, samt varit aktivt inblandad i tillverkande av så kallade kassettfanzines (i samarbete med Erik Andersson). Han har skaffat sig visitkortet "Mångpratare" och har med sin frapperande ögonblicksinspiration fått mängden SF-fan att dra på smilanden (se rapporten från Nyårsfesten), och namnet David Nessle håller på att bli en riktig legend.

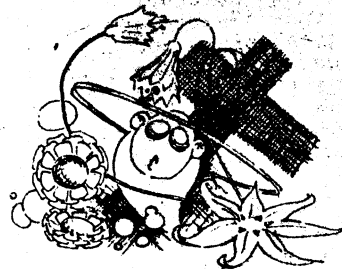
Självt har han kommenterat utmärkelsen med att pådyvla att han blivit felaktigt vald då han ville mena att Mika H. Tenhovaara skulle haft priset - enligt spalt i senaste GÖTEBORGS FAANVHECKLIGA (nr 10), men jag tror att majoriteten ändå tycker att ALVAR-kommittén valt rätt.

Alltså: Många gratulationer, David !!!

Alvar Appeltofft var en av Sveriges genom tiderna mest legendariska SF-fans. En energisk fanpersonlighet som under 70-talets första hälft satte fart på Sverifandom. Vid hans alltför tidiga död 1976 sörjde fandom djupt förlusten, och beslutade att låta legenden leva vidare genom STIFTELSEN ALVAR APPELTOFFTS MINNESFOND, SAAM. SAAM administreras via SFSF och stiftelsekapitalet - som kommer från frivilliga donationer. SAAM har utgivit en minnesbok över Alvar Appeltofft, och utser varje år en pristagare till ALVAR APPELTOFFTS MINNESPRIS. Det utdelas till en välförtjänt fan "för omfattande och betydelsefullt ideellt arbete av bestående värde inom svensk SF-fandom".

Därav årets utmärkelse.

(ett stort tack till Ahrvid Engholm och FANYTT för tillbörlig information.)

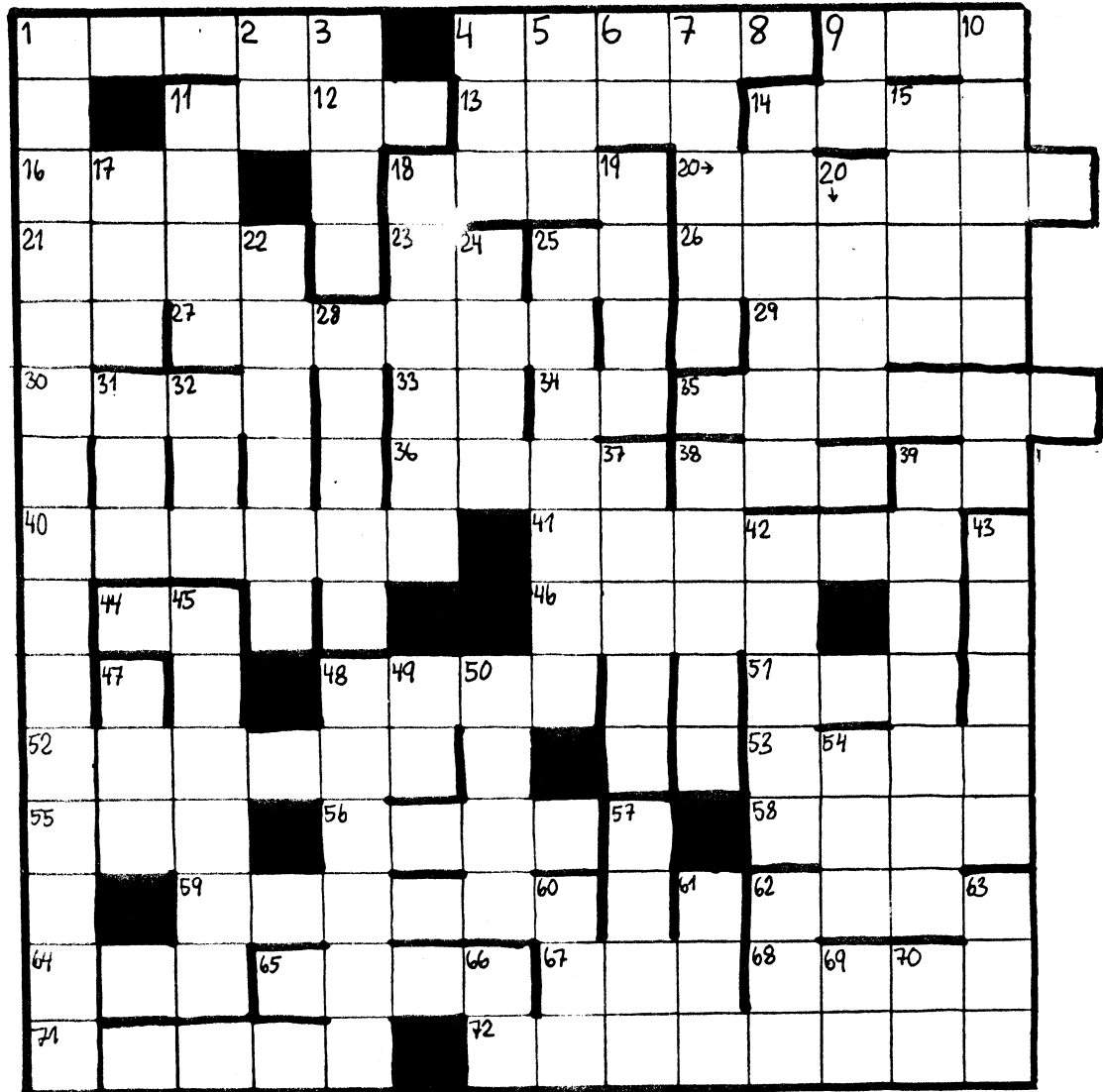
ANNONS - - - - -

Men livet är inte bara SFSF. Nyhetsfanzinet FANYTT rapporterar från alla SF-klubbar. Måten för klubbarna listar vi i återkommande kalendrier: tid, plats - allt. Vi har annat material också: nyheter från både SF och Fandom, kåserier av Denis Lindbohm och David Nessle, fanzineanmälningar, aktuella debatter, kongressinfo, skvaller och mycket annat. Och det kostar inte mer än 10,-/5 nr, till Ahrvid Engholms pg 436 32 00 - 9. Gratis provnummer mot returporto, från: Tidkriften FANYTT, Maskinistgatan 9 8b, 117 47 Stockholm. Läs FANYTT - det lindrar :

- - - - - ANNONS

● SF KORSORD ●

När SF-Korsorden 18k upp lockmed FANAC 97, blev det både jümmer och glädje i Sverig-Fandom. Jümmer över hur redaktionen missbrukade sättet att välja innehåll till medlemsbladet, glädje över att få något att testa sina SF-kunskaper på. Oftast fanns den bästa lösningen att finna i finessen att veta var svaren fanns att finna, inte bara helt försöka plocka svaren ur huvudet. Men, till slut verkade opinionen vara mot SF-korsord (om man nu skall döma av att fler protesterade än lovordade.)

Och nu ger sig SPECTRA in på djupt vatten (igen) genom att återintroducera SF-Korsordet. Vänligen sammanställt av Gert Wolgast, som verkligen inte vilat på sina lagrar.

Pris till vinnaren är valfri SF-pocket ur senaste försäljningslistan (ge även alternativ titel vid inskickande av lösning), lösningen vill red. ha in innan den 20:e mars.

Lyska till :

V	L
A	O
G	D
R	R
Ä	Ä
T	T
1. Lyder tre lagar
  4. Huvudperson i Årans Väg
  9. Författare till Colony /f-namn/
  11. Kung i Gor /Norman/
  13. Destiny... /Simak/
  14. Lämplig sysselsättning efter detta korsord
  16. Hedersgäst i Lund /F-namn/
  18. M. Lewis gotiska roman
  20. ... Run
  21. ... Linklater
  23. Författare till Tigermannen /initialer/
  26. Ledare i Narnia
  27. "And Call Me ..."
  29. Polanskis fru och huvudrollsinnehavare i Vampyrernas Nat
  30. Dumarests fader /e-namn/
  33. Författare till Dreaming Jewels /initialer/
  34. Författare Hugonominerad för "Jag ser Dig" /initialer/
  35. ... del Rey
  36. Ruins of ... /Bradley/
  38. ... Geller
  39. Författare till Rim-worldsviten /initialer/
  40. ...Ellison
  41. ....-berg
  44. Daybreak 2500 AD /initialer/
  46. US SF-tidskrift
  48. James ...
  51. ... But Man /Dickson/
  52. Författare av Witch World / E-namn /
  53. ... Roddenberry /StarTrek-pappan/
  55. Polsk SF-författare /e-namn/
  56. Joanna ...
  58. Funeral for the ... of fire /Bishop/
  59. Författare Non Stop /e-namn/
  62. Pseudonym E.C.Tubb i svensk SF-serie
  64. Pseudonym för Alistair MacLean /Hotet, Fångarna på Ön Vardu. F-namn/
  65. Författare Gateway /e-namn/
  67. Datorns namn i Levin's En Vacker Dag
  68. Kongresstad i Norden
  71. Ringworlds pappa /e-namn/
  72. Flandrys pappa /e-namn/

1. Författare Number Of The Beast /hela namnet/
2. I stället för pengar /And then there was non/
3. Gor-fågel
4. Kvinnomönster för Dispossessed
5. ... of Man /Silverberg/
6. Retiefs fader /initialer/
7. Romanhjälte hos Rider Haggard
8. ...-Master
9. Misslyckad insekt i Leinsters Förbjuden Planet
10. Pseudonymen Henner /e-namn/
11. Dick-bok
12. Noaks farkost
14. Övertog Star Trek /e-namn/
15. Star ... /Norton/
17. Piers Anthony-bok
18. George R.R. ...
19. Kapten på Enterprise
20. Ämne som Shaw skrivit bok om
22. King ... /Starsheff/
24. Godwhale /e-namn/
25. Författare till Wonn Orobourons /e-namn/
28. Författare till 20 vågrät
31. Stort SF-land
32. Cavagan's ...
37. Grand Old Master
38. Hjälte i Rymdlegionen
39. Skrev om Zansibar /e-namn/
42. Författare till Snow Queen /e-namn/
43. Författare Till Cities in Flight /e-namn/
45. Skrev om Gor
47. Edgar Allan ...
48. ... Dickson
49. FN
50. Sjö som har monster
54. ... In The Sky /Dick/
57. Svensk stad som vill ha världskongress
60. Naked ...
61. To ... in Italbar
62. Stad som Hon bodde i
63. And then there was ...
66. Prinsessa hos Tarzan
69. .. GB /Deighton/
70. Bok av Charles Fort

SWECON 82

19 - 21 November 1982
i Stockholm

Science Fiction & Fantasy kongress arrangerad
av sthlmsföreningarna SFSF, SIGMA och FUTURA.

Hedersgäster är den engelska författaren:

CHRISTOPHER PRIEST

den amerikanske författarinnan:

LISA TUTTLE

medförfattare till romanen 'Windhaven' till-
sammans med George R R Martin.
Svensk hedersgäst blir:

BERTIL MÅRTENSSON

Samt att största delen av den skandinaviska
sf-eliten bör vara till hands.

Kongressen kommer att omfatta paneler, före-
drag, filmer, bokföreläsningar, auktioner,
serier och konstutställning, skriv-verkstad (
Writers workshop) ledd av ett par författare,
bildvisningar, shower och allt annat som
krävs för att alla ska kunna få ut det största
möjliga av kongressen. Vi har också till störs-
ta delen dubbla program med andra sidoinslag
för de som vill ha något annat att göra.

Vi lovar en annorlunda svensk sf-kongress,
och en stor sådan. Inga gränser finns och allt
är möjligt.

För dig som vill från första början vill säkra
sig om framstegsrapporter på kongressens fort-
skridande under året, kan vi bara ge ett råd -
betala idag så ångrar du dig inte i morgon.

Kongressavgiften är på 90:- som betalas in på
postgiro 70 85 25 - 1 (obs: glöm inte att ange
för vem eller vilka du betalar för, samt din
adress). Skriv 'SF & F kongressen SWECON 82' på
talongen). För den som vill närvara vid kongre-
ssmiddagen på lördag kväll kostar det 75:- på
kongressavgiften. Vi lovar att ordna en utsökt
bankett med hjälp av en restaurang som lovat
att göra sitt bästa för de pengarna.

Efter den första Augusti kostar congress-
deltagandet 100:-. Så betala i tid och glöm
för all del inte att vi satsar på en stor, väl-
fylld och intressant kongress med plats för
avkoppling och nöje.

Vi kommer att hjälpa till med hotellbokningshjä-
lp och annat som du behöver hjälp med. Kongress-
rapporterna ska utkomma i april-maj, juni-juli
och september månad. Samt att vi kommer att sät-
ta ihop en kongressbok lagom i tid till öppnand-
et av kongressen.

SWECON 82 - KONGRESSEN FÖR DIG!

John-Henri Holmberg om nyårsnatten.

På nyårsafton skall man vara snäll, så jag
räknade om notan åt Peggy som tagit betalt
för bara en Chicken & Shrimp Curry istället
för de tre vi tit upp för henne. Peggy är
servitris på O'Neills som ligger i hörnet
av Fjärde Avenyn och 57:e gatan i New York.

Och tillsagd att meddela SPEKTRAS dreglande
läsare några fascinerande detaljer om sitt
Nyårsfirande kan man ju inte annat än ber-
ätta den hemska sanningen: nyåret 1982 bör-
jade för min del - och för Pias, Ingars och
Johns - med middag på O'Neills medan massor-
na svalkade sig i snögloppet på Times Square
nära kvarter neråt stan. Precis vid midnatt
delade serveringspersonalen ut försilvrade
pappershattar, skramlor och tutor åt matgäs-
tarna och tutande, skramlande och skrålade
bråk vi ut i Auld Land Syne medan fyrverke-
rierna i Central råk stänkte scharlakän och
guld genom fönsterrutorna.

Sedan var det 1982 och vi steg ut på avenyn
där hästdroskorna klapprade förbi över asfal-
ten och människor sjungande och skrattande
och raglande snabbade fram förbi de glittr-
ande skultfönstren: Tiffany's, Saks, Steuben
Glass. Snön föll i enstaka flingor och arm i
arm promenerade vi upp till Central Park och
längs parkens sydsida medan gästerna strömma-
de ut ur hotellföyérerna; vi fortsatte hem,
för den här natten var "hem" Empire Hotel på
63:e gatan vid Broadway, mitt emot Lincoln
Centers väldiga teater- och operakomplex, och
uppe i hotellsviten slog John på TV:n medan
jag och Pia började packa. Nyårsprogrammet
gav fladdrande bildsepp: artistframträdandena
på teatermarkiserna vid Times Square, rosen-
paraden i Pasadena, skolparaderna i Florida
och Houston, den väldiga showen på Waldorf
Astoria i New York. Utanför fönstren i våra
rum på trettonde våningen glittrade Manhattan
i miljoner ljusreflexer från neon och fönster,
billykter och gatljus, snö och is. Halv tre
hade vi packat färdigt och somnade.

Klockan fem ringde väckarklockan och vi
klädde oss huttrande i mörkret och tog oss ned
i vestibulen tillsammans med en halvsovande
John som hjälpte till med väskorna. Nu låg
gatorna öde och svarta så när som på enstaka
kryssande taxibilar; vi vinkade till oss en
och klättrade in och halvsov medan föraren
satte fart mot det längs Tionde - riskabelt,
för George Washingtonbron är inte närmaste
vägen till Central Park.

Taxi för väskande genom ymnön, i en allt
glesare trafik som till sist tunnats ut till
ändlösa tomma motorvägar i det kompakta mör-
kret strax före gryningen: vi passerade New
Jersey Turnpike en kvart i sex på morgonen
och såg ljudiset från Newarks centrum i fjär-
ran innan bilen svängde av mot flygplatsen
och de raka raderna av landningsljus började
sträcka ut sig mot horisonten. Passagerar-
hallarna låg halvmörka och tomma; de som tagit
sig dit verkade röra sig vilset och osäkert
i korridorerna.

Halv åtta ropades planet upp och några minu-
ter senare steg vi ombord och lyfte samtidigt
som det första bleka gryningsljuset på det nya
året silade in genom kabinfönstren. För att
fyra timmar senare klättra ur planet igen, ned
på den hetmjuka asfalten i Freeport där värmen
dallrade i luften och slog emot oss som en
vägg: fuktig, ångande, och full av avlägsna
och nästan glömda ljud och dofter.

Det finns kanske mer fanniska sätt att till-
bringa nyårsnatten. Men skall jag vara full-
ständigt ärlig tror jag inte att vi ångrade
oss eller ens tänkte särskilt mycket på det
när en ny taxi fört oss genom palmalléerna
till Lucayan Bay och vi slagit oss ned i
vilstolarna på hotellrumsverandan för att se
ut över Västindiska Oceanen. En pilsnabb
ödlaskenade över stenläggningen och stannade
upp vid den vitmenade husväggen där den be-
traktade oss orörlig med svartblänka ögon.
Den fortfarande brännande eftermiddagssolen
flammade bakom palmkronorna och månen stod
redan i zenit. Vi önskade varandra ett gott
nytt år och gick ned mot den gnistrande vita
havsstranden. Med bara en liten smula fantasi
kunde man föreställa sig att Sverige över
huvud taget inte existerade annat som någon
modstulen och skälligen fantasilös skräck-
berättelse. Det kändes befriande. 1982 bör-
jade bättre än många andra år har gjort.

- John-Henri Holmberg